

тежка бронзова врата, изработена съ прекрасната българска орнаментика. Щастливъ ще бжда, ако нѣкога пжтъ ме нанесе къмъ Видинъ и видя тоя паметникъ на самото му мѣсто, защото той ще бжде едно украшение на българското изкуство. Тоя паметникъ ще бжде цененъ не само като историческо възпоминание, а и като художествена творба, въ която даровития склупторъ прекрасно и съ широкъ замахъ е въплотилъ душата на българския воинъ. Съ тая си художествена работа г. Николовъ внася една нова, свежа струя въ нашата шаблонна героическа монументика.

Паметниците — или по-право казано, инженерскитѣ пирамиди, — тукъ-тамъ изъ България, съ своята първобитна некултурностъ, правятъ най-тъжно и неприятно впечатление на минувача. Отрадна поява е, че въ единъ провинциаленъ градъ, като Видинъ, се намѣрили просвѣтени граждани, които сж съумѣли да оцѣнятъ високото значение на единъ паметникъ, защото за културата на единъ народъ най-красноречиво говорятъ неговитѣ изкуства. Г-нъ Николовъ е приготвилъ статуята за изпращане тия дни въ Парижъ, гдето ще се отлѣе отъ бронзъ.

Следъ тая прекрасна статуя друга масивна работа ми се изпречи предъ очитѣ: единъ огроменъ бюстъ за паметникъ въ Радомиръ на загиналия въ сръбско-българската война поручикъ Константинъ Цанковъ. Нагледъ, това е само единъ простъ бюстъ на младъ офицеръ, но трѣбва да се вгледашъ въ тая студена маса отъ глина, за да видишъ какъ израства изъ нея цѣлъ единъ душевенъ миръ. Дълго гледахъ разнитѣ портрети на убития поручикъ, които служатъ на артиста за създаването на бюста. Приликата бѣ поразително вѣрна, но туй което е ценно въ тая творба, то е онова, което склуптора създава съ собственото си сърце, то е онова дълбоко одухотворение на израза, съ който ви гледатъ ония очи, отдавна затворени. Тѣ Ви гледатъ изъ една далечина тихо, нежно, сладко, замислено и загадъчно; тѣ ви гледатъ съ изразъ, който се връзва до дъното на